

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **Y. I.,**
nar. X, neznámého pobytu,
státní příslušnost Komorský svaz,
zastoupena opatrovníkem Mgr. Petrem Svobodou, advokátem, sídlem
Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlím Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2025, č. j. OAM-402/LE-LE05-LE05-NV-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že ve smyslu § 73 odst. 3 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se jí vstup na území ČR nepovoluje. Podle § 73 odst. 4 zákona o azylu byla doba, na kterou se vstup nepovoluje, stanovena do 3. 5. 2025.

2. Žalobkyně uvedla, že dne 5. 4. 2025 požádala v tranzitním prostoru Letiště Václava Havla o udělení mezinárodní ochrany. Následně jí nebyl povolen vstup. Namítla, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné, žalovaný nedostatečně zdůvodnil zajištění žalobkyně ve středisku. Žalovaný se dle žalobkyně věnoval spíše jinému zákonnému důvodu nepovolení vstupu. Mělo by dojít k jejímu propuštění. Z rozhodnutí vyplývá, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobkyně, neboť nebyla prokázána její totožnost. Žalovaný ale rozhodnutí neodůvodnil ve vztahu k příslušnému zákonnému ustanovení. Zákonná podmínka zároveň nebyla dle žalobkyně splněna, neboť žalovaný její identitu znal, rozhodnutí je nezákonné. K okamžiku žádosti o mezinárodní ochranu byla žalovanému totožnost žalobkyně známa, byly mu sděleny její osobní údaje, se kterými zacházel jako s pravými. V obdobných případech ani žalovaný ověřování totožnosti nevyžaduje. Skutečnost, že neprochází žalobkyně databázemi v ČR či EU, jí nemůže být dávana za vinu. Žalobkyně předložila čestné prohlášení a fotokopii dokladu totožnosti. Doba nepovolení vstupu je dle žalobkyně nepřiměřená a odporuje účelu zajištění. Odůvodnění musí odpovídat důvodu zajištění a být dostatečně individualizované, toto nebylo splněno. V odůvodnění absentují kroky, které budou činit směrem k ověření totožnosti žalobkyně. Dále měly být uvedeny časové odhady jednotlivých kroků. Žalovaný pouze uvedl, že je potřeba vyčkat na výsledky zjištění policie, což je ale nedostatečný postup. Žalovaný argumentoval dobou řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale to dostatečně nevysvětluje vztah k důvodu zajištění ani nepopisuje časový odhad kroků, které budou dále činit. Žalovaný musí po celou dobu zkoumat, zda trvají důvody zajištění žalobkyně, kdy pokud by se její totožnost podařilo ověřit, tímto musí být ukončeno, odůvodnění žalovaného je v tomto směru dle žalobkyně nedostatečné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně má za to, že žalovaný ji fakticky zajistil spíše z důvodu předpokladu, že se prokázala cizím falešným dokladem, v důsledku čehož může být ohrožením pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, nebo že by mohla mařit či stěžovat průběh řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný také v rozhodnutí uvedl, že žalobkyně podala žádost až po odepření vstupu, kdy se pokusila o vstup do ČR přes falešný doklad a následnou cestu do Francie, čemuž žalovaný zabránil a chránil tak veřejný pořádek. Tímto žalovaný dle žalobkyně sledoval zájmy dle § 73 odst. 3 písm. c) a f) zákona o azylu. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobkyně poukázala také na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2023, č. j. 53 A 2/2023 – 22 a ze dne 11. 6. 2024, č. j. 48 A 8/2024 – 33, ve kterých byly popsány obdobné situace. Soud dospěl k závěru o pochybení žalovaného tím, že se nespokojil s čestným prohlášením žadatele a odůvodňoval délku zajištění délkou řízení o mezinárodní ochraně.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby nebo zastavení řízení pro neznámý pobyt žalobkyně. Uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí, neprokazují, že by správní orgán porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, či že by nesprávně určil celkovou dobu nepovolení vstupu žalobkyni na území. Rozhodnutí není dle něj nezákonné a byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Žalobkyně přicestovala do Prahy dne 4. 4. 2025 a měla v úmyslu vstoupit na území ČR. Při pobytové kontrole se prokázala cestovním dokladem Francie na totožnost N. H., nar. X, st. přísl. Francie. Žádný jiný doklad ani povolení nepředložila. Z důvodu podezření, že není oprávněnou držitelkou cestovního dokladu, bylo provedeno odborné posouzení, které potvrdilo, že jde o doklad pravý, nicméně osoba, která jej

předložila, není jeho oprávněným držitelem. Žalobkyně ke své osobě sdělila výše uvedené osobní údaje, ovšem jméno a příjmení ve tvaru Y. I., nepředložila však žádný doklad totožnosti. Z tohoto důvodu jí byl dne 5. 4. 2025 v souladu s § 163 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, odepřen vstup na území. Následně požádala o udělení mezinárodní ochrany. Dne 10. 4. 2025 uvedla do protokolu údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, sdělila mj., že je občankou Komor, komorské národnosti, muslimského vyznání a že nemá žádné politické přesvědčení, není členkou žádné politické strany a nemá s politikou nic společného, ale její otec je politik. Popsala svou cestu a prohlásila, že z Komor nejprve cestovala do Keni, kde zůstala asi půl roku, a poté dne 11. 3. 2025 odcestovala letecky do Dubaje a následně dne 4. 4. 2025 dále do Prahy. Prohlásila, že nemá cestovní doklad. Dále prohlásila, že je zdravá, nemá žádné zdravotní problémy, žádné omezení a žádné zvláštní potřeby. Trestně stíhaná dle svých slov není a nikdy nebyla. Za důvody své žádosti o mezinárodní ochranu označila obavy z komorské policie kvůli opoziční činnosti svého otce. V této souvislosti prohlásila, že byla mučena. Bylo zapotřebí vydat rozhodnutí o nepovolení vstupu na území dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, kdy žalovaný dospěl k závěru, že v jejím případě nebyla spolehlivě zjištěna její totožnost. Žalobkyně totožnost neprokázala žádným dokladem totožnosti a žádným ani nedisponuje. Ani lustrací v příslušných evidencích nebyly k její osobě a jí tvrzené totožnosti zjištěny žádné informace. Totožnost byla stanovena pouze na základě jí udaných údajů, které nebylo možné ověřit. Žalobkyně použila doklad, který je francouzskými úřady hledaný za účelem jeho zabavení. Spolehlivé zjištění totožnosti je přitom jedna ze základních podmínek pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a následné vydání rozhodnutí ve věci. Žalovaný má za to, že žalobní námitky působí účelově se snahou poupravit skutečnosti, které žalobkyně uvedla v protokolu o pohovoru. Žalobkyně svoji žádost o mezinárodní ochranu podala poté, co se pokusila oklamat policii předložením dokladu, který je hledaný francouzskými úřady. Cílem žalobkyně ve skutečnosti je snaha dostat se na území ČR a pokračovat do Francie. Stanovená doba odpovídá zjištěnému stavu věci. Žalovaný doplnil, že žalobkyně svévolně opustila PoS Kostelec nad Orlicí dne 4. 5. 2025.

4. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti.

5. Dle předávacího protokolu ze dne 5. 4. 2025 proběhlo ověření totožnosti žalobkyně jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany na základě jejího čestného prohlášení. Výsledek bezpečnostní prověrky v informačních systémech Policie ČR byl negativní, výsledek daktyloskopování v systému EUODAC byl také negativní. Dne 5. 4. 2025 byl žalobkyni odepřen vstup na území, podala žádost o udělení mezinárodní ochrany.

6. Součástí správního spisu je dále žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně ze dne 5. 4. 2025, kde se označila jménem Y. I., nar. X, státní příslušnost Komorský svaz. Žalobkyně po příletu v rámci pobytové kontroly sdělila svou totožnost k uvedenému jménu, nicméně se zároveň prokázala cestovní dokladem na jinou osobu. Součástí spisu je také čestné prohlášení žalobkyně ze dne 5. 4. 2025, ve kterém opět uvedla jako svou totožnost osobu Y. I. Dále je součástí spisu odepření vstupu žalobkyni s uvedeným důvodem, že neměla validní cestovní doklad. Následuje odborné vyjádření ze dne 5. 4. 2025 k dotazu ohledně otázky posouzení pravosti žalobkyní předloženého dokladu. K tomu bylo odborným pracovištěm odpovězeno, že doklad je sice pravý, ale žalobkyně není jeho oprávněným držitelem, což bylo dokumentováno konkrétními zjištěnými rozpory. Při poskytnutí údajů o žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně sdělila své jméno a příjmení v opačném pořadí.

7. Napadeným rozhodnutím ze dne 10. 4. 2025 bylo rozhodnuto o odepření vstupu žalobkyni, kdy doba nepovolení vstupu byla stanovena do 3. 5. 2025.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

9. Dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu *ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti.*

10. Dle § 73 odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*

11. Dle § 74 odst. 1 zákona o azylu *ministerstvo umožní bez rozhodnutí, neukládá-li zvláštní opatření, vstup na území cizinci, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, a zajistí jeho dopravu do azylového zařízení na území, jde-li o zranitelnou osobu, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců.*

12. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu *zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*

13. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

14. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

15. Stěžejní námitku žalobkyně, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečně pokrývá stanovený důvod zajištění (odepření vstupu), kterým bylo, že bude potřeba zjistit žalobkyninu totožnost, soud jako důvodnou neposoudil.

16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v případě žalobkyně nebyla spolehlivě zjištěna její totožnost. Tu žalobkyně nijak neprokázala, žádným dokladem ani nedisponuje. Žádné informace nevyplývaly ani z provedených lustrací. Žalobkyně sice vyplnila prohlášení ohledně své totožnosti, ale jí zmíněné údaje nelze nijak ověřit. Důvěryhodnost žalobkyně byla dle žalovaného snížena způsobem jejího příjezdu do ČR, kdy se vydávala za jinou osobu, občanku EU. K tomu použila doklad, který je ve Francii hledaný k zabavení. Ani z předložené fotokopie nebylo možné určit, zda jde o žalobkyni. Žalovaný upozornil také na to, že žalobkyně uvedla policistům své jméno a příjmení, a poté v čestném prohlášení jejich pořadí zaměnila, což sice mohlo být pouhým nedorozuměním, ale v kontextu věci dané spíš svědčí opět nevěrohodnosti. Byly naplněny důvody pro nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu.

17. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně přicestovala do ČR bez jakéhokoli dokladu nebo pobytového oprávnění. Na základě cizího dokladu cestovala předtím z Dubaje do Prahy. Ostatní cestu včetně cesty ve vlasti, kde jí údajně má hrozit nebezpečí, absolvovala na základě vlastního dokladu. Dle žalovaného lze takový způsob akceptovat v případě, že jde o zemi, kde žadateli hrozí bezprostřední nebezpečí. U žalobkyně uvedl, že odmítá spekulovat o míře jí hrozícího nebezpečí ve vlasti, nicméně na cizí doklad cestovala ve dvou zemích, kde jí již žádné nebezpečí přímo nehrozilo. Žalovaný také zmínil, že za cíl své cesty žalobkyně označila Evropu, nicméně je dle něj pravděpodobné, že směřuje fakticky do Francie, kde má rodinné vazby a její cestu i platil její otec. V minulosti se žalobkyně pokoušela získat do Francie pobytové oprávnění, avšak neúspěšně, otec ji za tímto účelem přihlásil na soukromou školu. Žalobkyně také ovládá pouze francouzský jazyk. Uložení zvláštních opatření žalovaný vyloučil, neboť by nebylo dle něj účelné. Žalobkyně nerespektovala právní řád, vydávala se za jinou osobu, nebyla zjištěna její pravá totožnost. Dle žalovaného by žalobkyně neplnila jí uložené povinnosti v rámci zvláštních opatření. Žalovaný nedospěl ani k závěru o tom, že by se v případě žalobkyně jednalo o zranitelnou osobu.

18. Soud konstatuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí přistoupil k nepovolení vstupu žalobkyni do ČR, respektive jejímu zajištění dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, kdy důvodem zajištění podle tohoto ustanovení je, že účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti. Žalovaný naopak neoznačil další z možných důvodů, které by u žalobkyně připadaly rovněž v úvahu, a sice například dle písm. c), kdy jde o situaci, kdy je důvodné se domnívat, že by mohl dotyčný představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

19. Soud se s názorem žalobkyně ohledně nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí neztotožňuje. Žalovaný věnoval pozornost tomu, zda by bylo možné žalobkyni uložit některé ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, avšak tuto možnost vyloučil. Pokud jde o samotný důvod zajištění, pak z odůvodnění jasně plyne, že se nepodařilo v průběhu řízení ověřit totožnost žalobkyně, jak bylo žalovaným opakovaně zmíněno. Bylo konstatováno, že žalobkyně sdělila ke své totožnosti policii odchylné údaje oproti těm, které byly uvedeny v jí předloženém cestovním dokladu, ohledně kterého bylo poté zjištěno, že jde o doklad hledaný ve Francii k zabavení, a dále bylo odborným pracovištěm sděleno, že se jedná o pravý doklad, avšak žalobkyně není jeho oprávněnou držitelkou. Z uvedených skutečností je dle soudu jednoznačné, že totožnost žalobkyně nebyla zjištěna, kdy účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření totožnosti žalobkyně, byl tedy naplněn důvod dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu.

20. Žalovaný správně označil ověření totožnosti žalobkyně jako stěžejní podmínku pro posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a rozhodnutí ve věci. Soud pochybení neshledal, a naopak se plně ztotožňuje s tím, že zajištění žalobkyně bylo v dané chvíli zcela představitelným adekvátním řešením, neboť její totožnost se nepodařilo ověřit a byla zde naopak řada otázek nasvědčujících její nevěrohodnosti. Nelze dát za pravdu žalobkyni, že žalovaný její identitu znal, neboť o její identitě naopak vyvstaly důvodné zásadní pochybnosti (sděleny jiné údaje než údaje z předloženého dokladu, který byl nadto v pátrání). Na tom nic nemění ani to, že žalobkyně, jak zmínila i v žalobě, předložila rovněž fotokopii svého dokladu totožnosti z vlasti. To je sice pravdou, ale nebylo možné potvrdit pravost této fotokopie, a tudíž ani identity žalobkyně. K tomu soud dále uvádí, že v údajích poskytnutých k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně sdělila, že cestovní doklad nemá. Z obsahu protokolu o pohovoru konaného v rámci řízení o žádosti žalobkyně o udělení

mezinárodní ochrany vyplynulo, že žalobkyně měla původně cestovní doklad, který si vyřídila ve vlasti a který měla prodlužovat přibližně v roce 2022. Dále sdělila, že tento pas měla ztratit v Dubaji. Tam měla zároveň dostat francouzský pas, který má patřit sestřenicí jejího známého. Žalobkyně tedy ani nepopírala, že cestovala do EU (ČR) na cizí doklad. V rámci jiné otázky byla požádána o sdělení, zda může nějak prokázat svou totožnost. K tomu uvedla, že má kopii svého dokladu totožnosti v mobilním telefonu. V protokolu je dále uvedeno, že žalobkyně byla vyzvána k doložení fotokopie, k čemuž odpověděla, že ve spolupráci se Správou uprchlických zařízení fotokopii vytiskne a uloží. Tato fotokopie je též součástí spisu, přičemž jsou v ní uvedeny údaje o totožnosti žalobkyně (Y. I.), tedy na jednu stranu tyto údaje jsou sice souladné s tvrzeními žalobkyně ohledně její identity, nicméně z prosté fotokopie nebylo možné bez dalšího totožnost žalobkyně v době předložení potvrdit, kdy jiné možnosti ověření totožnosti v dané době nebyly k dispozici.

21. Skutečnost, že neprochází žalobkyně databázemi v ČR či EU, nebyla žalobkyni dávána za vinu či k tíži, bylo pouze konstatováno, že žalobkyně tímto šetřením neprochází, tedy se opět ani na základě provedených lustrací nepodařilo ověřit její identitu. Pokud žalobkyně namítá, že žalovaný obvykle ověřování totožnosti žadatelů nevyžaduje, kdy upozornila na to, že předložila čestné prohlášení a kopii dokladu totožnosti, pak soud uvádí, že předložení prohlášení ani dokladu totožnosti samo o sobě k prokázání totožnosti žalobkyně nevedlo, neboť poskytnuté údaje se lišily od údajů v cestovním dokladu, což žalobkyně ani nepopírala. Je zcela jiná situace, pokud dotyčný předloží pravý doklad totožnosti a cestovní doklad, kdy je jeho držitelem, oproti situaci, kdy naopak jsou zjištěny údaje odlišné, tak jako tomu bylo u žalobkyně. V takovém případě je naopak postup žalovaného, který rozpory zjišťuje a dále ověřuje totožnost, zcela správný a odpovídající. Soud neshledal nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí, přičemž v daném případě vnímá jako podstatné, že závěr o tom, že totožnost žalobkyně bude nutné ověřit, nebyl nijak zpochybněn a žalovaný byl naopak vysvětlen a zdůvodněn. Žalobkyně sice nijak nepopírala, že do ČR přicestovala na cizí cestovní doklad, nicméně svou totožnost nebyla schopna prokázat žádným svým pravým dokladem, pouze fotokopii údajného dokladu z vlasti. Musela tedy počítat s tím, že bude nutné její totožnost dále zjišťovat, z čehož mohou vyvstat negativní důsledky (mj. i zajištění), cizinec je povinen mít v době vstupu platný doklad.

22. Ke zmínce žalovaného, že žalobkyně uvedla v průběhu řízení své jméno a příjmení v opačném pořadí, soud pro úplnost doplňuje, že z fotokopie dokladu z vlasti (pokud by byl pravý) je patrné, že jméno a příjmení žalobkyně je ve tvaru Y. I. V této podobě žalobkyně označila svou identitu do žádosti o mezinárodní ochranu i do čestného prohlášení. Ve stejném tvaru je pak označeno jméno a příjmení žalobkyně také mj. v jí předloženém dokumentu z komorské univerzity. Je pravdou, že při poskytnutí údajů k žádosti žalobkyně sdělila dané obráceně, tj. jako I. Y., nicméně soud má za to, že se jednalo spíše o omyl než účelovost, neboť žalobkyně se mohla domnívat, že jako první má uvést své příjmení. Dle soudu tedy je správný tvar jména a příjmení, za předpokladu pravosti takto označené identity žalobkyně, Y. I., nikoli I. Y. Proto soud žalobkyni takto označil i v nynějším rozsudku.

23. Dle žalobkyně žalovaný v rozhodnutí uvedl, že podala žádost až po odepření vstupu, kdy se pokusila o vstup do ČR přes falešný doklad a následnou cestu do Francie, čemuž žalovaný zabránil a chránil tak veřejný pořádek. Tímto žalovaný dle žalobkyně sledoval zájmy dle § 73 odst. 3 písm. c) a f) zákona o azylu. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Jak soud již výše uvedl, v případě žalobkyně připadal skutečně v úvahu kromě § 73 odst. 3 písm.

a) zákona i další důvod pro nepovolení vstupu, a to například žalobkyní označený důvod dle písm. c) či f). Fakt, že žalovaný přistoupil k nepovolení vstupu na základě důvodu dle písm. a), není sám o sobě žádným pochybením, naopak lze říci, že důvodné by bylo uložení nepovolení vstupu i podle některého z dalších bodů. Jak soud již také uvedl, žalovaný se zároveň zabíral i možností uložení zvláštních opatření na místo nepovolení vstupu (zajištění), což ale vyloučil pro neúčelnost.

24. Důvodná není ani námitka, že doba nepovolení vstupu je nepřiměřená a odporuje účelu zajištění. S žalobkyní se lze ztotožnit do té míry, že odůvodnění rozhodnutí musí odpovídat důvodu zajištění a musí také být dostatečně individualizované, toto však v jejím případě bylo splněno. Je pravda, že odůvodnění žalovaného mohlo být podrobnější, a to zejména pokud jde o vymezení časového odhadu jednotlivých kroků, které mají být prováděny za účelem ověření totožnosti žalobkyně, kdy mohl být vůbec celkově přesněji rozveden očekávaný postup, nicméně žalovaný vycházel nejen z předpokládané délky trvání řízení o mezinárodní ochraně, ale i ze skutečnosti, že jsou činěny kroky za účelem ověření totožnosti žalobkyně, na jejichž výstupy bude nutné vyčkat, což je v daném případě stěžejní vzhledem k určenému důvodu nepovolení vstupu. Nepřiměřenost zde není ani z hlediska porovnání uložené délky nepovolení vstupu (rozhodnuto dne 10. 4. 2025, vstup nepovolen od 5. 4. 2025 do 3. 5. 2025) ve vztahu k maximální možné délce tohoto opatření, která je 180 dní.

25. K žalobkyní poukázaným rozsudkům Krajského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2023, č. j. 53 A 2/2023 – 22 a ze dne 11. 6. 2024, č. j. 48 A 8/2024 – 33, ve kterých dle žalobkyně soud dospěl k závěru o pochybení žalovaného tím, že se nespokojil s čestným prohlášením žadatele a odůvodňoval délku zajištění délkou řízení o mezinárodní ochraně, soud uvádí, že ani této námitce nelze přisvědčit.

26. V rozsudku č. j. 53 A 2/2023 – 22 soud shledal důvodnou námitku žalobce, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se doby nepovolení vstupu vůbec nekorespondovalo s účelem nepovolení vstupu. Soud mj. konstatoval, že: „Žalovaný obsáhle počítá lhůty pro rozhodnutí o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu ve správním a soudním řízení, jako by byl žalobci nepovolen vstup z důvodu, že ji podal cílem vyhnout se vyhoštění, vydání nebo předání, tj. podle § 73 odst. 3 písm. e) zákona o azylu. Tyto úvahy o odhadované délce řízení o mezinárodní ochraně jsou ale z hlediska nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu zcela irelevantní. Odůvodnění délky nepovolení vstupu ve vztahu k důvodu, pro nějž žalovaný vstup žalobci nepovolil [§ 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu], naopak v napadeném rozhodnutí zcela absentuje. I v tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“

27. Soud také uvedl: „Při výkladu § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu lze vycházet z judikatury NSS ke shodnému důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Ta dovodila (viz rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 Azs 128/2016 – 44, č. 3493/2016 Sb. NSS), že „[p]okud je žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn za účelem spolehlivého zjištění nebo ověření jeho totožnosti [§ 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu], zajištění je možné pouze po dobu, kdy toto zjišťování nebo ověřování probíhá, a délka zajištění musí být stanovena s ohledem na účel zajištění. Z rozhodnutí musí být zřejmé, zda správní orgán činí nějaké kroky pro naplnění tohoto účelu zajištění.“ V tomto rozsudku NSS vytkl žalovanému, že „v napadeném rozhodnutí neuvedl důvody, které mohou vést k závěru, že byly naplněny podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Z tohoto ustanovení plyne, že účelem zajištění musí být spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však

neplyne, zda žalovaný bude dále činit nějaké úkony vedoucí k zjištění nebo ověření totožnosti stěžovatele. Žalovaný se nezabýval čestným prohlášením o totožnosti stěžovatele, pouze konstatoval, že pro účely řízení o mezinárodní ochraně je nezbytné spolehlivé zjištění totožnosti.“ V rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 8/2016 – 32, NSS dále uvedl, že „[m]á-li žalovaný k dispozici podklady, jež mohou být relevantní při zjišťování totožnosti stěžovatele, musí se jimi v odůvodnění rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu (byť by tak učinil ve stručnosti) zabývat.“ V obou věcech NSS vycházel ze skutkového stavu, kdy se žadatel o mezinárodní ochranu prokázal pouze čestným prohlášením. Rovněž v projednávané žalobce předložil (vedle cestovního dokladu, který ale nebyl jeho) k ověření své totožnosti pouze čestné prohlášení. Žalobce správně namítá, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč žalovanému toto čestné prohlášení nepostačovalo, a přistoupil k nepovolení vstupu. Žalovaný se totiž žalobcovým čestným prohlášením v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval a jeho existenci dokonce ani nezmiňuje. Napadené rozhodnutí je tedy skutečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. S právě uvedeným souvisí i důvodnost druhého žalobního bodu. Jak totiž plyne z prvně citovaného rozsudku sp. zn. 6 Azs 128/2016, nepovolení vstupu za účelem spolehlivého zjištění nebo ověření totožnosti je možné pouze po dobu, kdy toto zjišťování nebo ověřování probíhá, a délka zajištění musí být stanovena s ohledem na účel zajištění. Délku zajištění nelze posoudit toliko podle odhadované délky řízení o mezinárodní ochraně. NSS tak výslovně konstatoval, že „žalovaný ... tím, že odůvodnil celkovou dobu zajištění pouze s odkazem na délku trvání řízení o mezinárodní ochraně, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.“

28. Druhé žalobkyní označené rozhodnutí bylo vydáno později a bylo v něm na citované rozhodnutí odkazováno. Důvodem zrušení rozhodnutí byla v této věci skutečnost, že žalovaný omezil své úvahy ohledně délky zajištění na délku trvání řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a případná navazující řízení o žalobě a kasační stížnosti. Jak bylo již výše uvedeno, délku doby žalovaný v nyní projednávané věci vymezil sice poněkud stručně, ale přesto dostatečně.

29. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. 5. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce